

Любов моя, любовонько, — грішу!
Печаль моя, печаленько, — сміюся!
В долонях світ осяяний ношу,
А в ньому хмари, явори і гуси.

Надіє, о надієчко, — мовчу.
Спокутонько, спокуто, — ще покаюсь!
А доти, мов запалену свічу,
Я бережу од вітру грішну зав'язь.

Ще не світало.
Ще мені в очах
Химерна ніч так дивно колобродить:
А що то вродить — мужність а чп жах,
Безвір'я а чи віра — що то вродить?

Я до надії притулюсь чолом,
Я до любові припаду устами.
Вже дозрівають в неї під крилом
Бої останні з блиском і громами.

А явір та крізь хмароньку тече,
А хмара сонцем вже от-от проллється.
Ще не світало. Не смеркало ще.
Ще тільки дума думою печеться.

1974

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.